

A la CNT no et direm mai: «Vine, afilia't al nostre sindicat, que et resoldrem tots els problemes. Ens pagues la quota, domiciliada per no embrutar-nos les mans amb diners suats, i ja et pots relaxar».

No ho faríem mai, no ho hem fet mai. El que sí que et direm és: «Organitza't i lluita». En algun moment hauràs de plantar cara. En algun moment hauràs d'abandonar la teva submissió. Potser ho faràs quan arribis a l'empresa on t'ha enviat una ETT amb el més infecte dels contractes porqueria: dues hores al dia. Quan, un cop allà, la primera cosa que et digui l'encarregat o el responsable de personal sigui: «Mira, el contracte és per 2 hores i et pagarem el que marca el contracte. Però la jornada s'acaba quan s'acaba la feina». Quan vegis sorprès que el primer dia de treball s'allarga 4 hores, que no tenen intenció d'ampliar el teu contracte i que, a més, et recalquen que no paguen hores extra; amb tot plegat, doncs, el teu rendiment a l'empresa serà el doble del que et paguen. Potser llavors, en comptes d'acceptar-ho amb submissió, serà quan decideixis unir-te a un altre explotat com tu, i a un altre, i a un altre més. Aquest dia ja ha arribat. Ja és hora de plantar cara. A la CNT, on tots som treballadors, decidim i ens organitzem amb aquesta finalitat. Aquest és el primer pas d'un sindicat combatiu.

Per què hi ha tants treballadors que no s'organitzen? Perquè els han acostumat a delegar, i a molts, després de llargues jornades laborals, ja els va bé. Per a això hi ha les eleccions, oi?, per deixar que d'altres decideixin per tu. Aviat en tindrem quatre, gairebé de cop. Com que molts s'ho empassen tot, es tracta d'abusar de forma salvatge. És primavera i, com que al poble no li provoquen al·lèrgies ni afartament, que continuï votant servilment per fer el paper de talòs útil.

Curiosament, aquesta vegada els podrits i corruptes partits polítics tenien un problema: com continuar vivint de les martingales entre una legislatura i la següent? Així doncs, es van reunir les distintes comissions i no hi va haver discussió: es van concedir unes liquidacions d'uns 20.000 euros per als paràsits que continuaran i un altre salari més suculent per als qui abandonen després d'haver xuclat la mamella uns quants anys. L'altra novetat és que, si una campanya electoral normal dura 15 dies, la d'aquest any comportarà una autèntica tortura mental: gairebé tres mesos donant la llauna sense parar per veure qui es reparteix el pastís. Per acabar-ho d'adobar, amb una llei electoral pensada perquè no tots els vots valguin el mateix; en algunes zones, gràcies a aquesta mena de subhasta, n'hi ha que valen fins i tot el doble. Un exemple: aquí, a Catalunya, el vot de les zones rurals de Lleida o Girona val el mateix que el de dos ciutadans de l'àrea metropolitana de Barcelona. Així, els independentistes de l'última moda s'asseguren sempre uns quants representants fixos a Madrid, canviï o no

canviï el vent electoral i tant si el penell gira cap a la dreta facciosa o cap a la falsa esquerra. Sempre el mateix.

Per la nostra banda, pensem que la situació actual hauria de portar el moviment llibertari a ajuntar esforços, a confluïr, perquè junts i units som més forts i temibles per al Sistema. De la mateixa manera, veiem imprescindible que el conjunt de la classe obrera, i amb més motiu els qui se senten llibertaris i anarquistes, entenguin la necessitat d'organitzar-se en el món del treball per mitjà de l'anarcosindicalisme, perquè si no participem en les lluites laborals amb les nostres exigències contra l'explotació, a favor del control dels mitjans de producció i l'eliminació del treball assalariat, i amb la pràctica de l'acció directa i l'ajut mutu, ho posem molt fàcil a les empreses, al capitalisme i a les organitzacions sindicals que continuaran amb la seva deriva pactista i reformista per poder-nos explotar més i millor.

En l'àmbit laboral, continuem com sempre: tu imposes una reforma i jo la trec per posar la meva, i totes són igual d'infectes per les retallades laborals que comporten. I no parlem del sector de l'ensenyament, que des de fa vint anys es modifica sense parar amb l'objectiu que el govern pugui imposar el seu interessat model d'adoctrinament. Mentrestant, els jerarques de CCOO i UGT estan al costat com dos lloros ensinistrats, movent el bec d'un costat a l'altre i, això sí, obrint-lo de tant en tant perquè el govern els doni les subvencions que necessiten. A canvi de l'empatx de pinso, continuen amb l'essència de la seva traïdora funció social: mantenir la classe treballadora, el poble, adormit, en un estat de desorientació perpètua i després, de tant en tant, promoure una petita vaga de dues hores amb què intentar justificar-se.

Tampoc no se salva de la situació actual la passiva i acovardida classe treballadora. Després de tants anys veient com la manipulen i exploten, continua amb la seva actitud conformista i insolidària, esperant subsistir amb les engrunes que li dona el Sistema. El mateix passa amb els milions d'aturats, molts s'agafen al miserable subsidi de 426 euros sense rebel·lar-se, deixant passar la vida.

Hi ha, però, una altra manera d'afrontar les coses: resistir a deixar-te robar la vida, el benestar, el futur i plantar cara als qui et volen aniquilar. És una llei de la natura que apliquen totes les espècies excepte una: l'ésser humà. En el món anarcosindicalista en diem l'acció directa. És la manera d'autodefensar-nos, d'organitzar-nos per combatre, l'única forma de sobreviure a aquest sistema capitalista i a aquest Estat infernal que t'arruïna i t'anul·la com a ésser humà.

Sabem que la unió fa la força i que aquesta frase, que pot semblar caducada, és l'única

possibilitat de vèncer l'enemic. A CNT Catalunya hem après la lliçó. A partir d'aquest 1r de maig, després d'anys de fer el camí en solitari per qüestionar el que es veia venir, tornem a estar a la CNT-AIT, una organització que torna a créixer de forma notòria per ocupar l'espai que d'altres deixen mentre s'acosten, a marxades forçades, als plantejaments grocs dels sindicats pactistes.

Fes-te respectar, planta cara a l'explotació i a la precarietat laboral

Per l'abstenció activa, no permetis que les seves urnes tanquin la teva veu

Organitza't i lluita

TROBADA ANARCOSINDICALISTA

Plaça dels Àngels (MACBA)

11'30 hores - intervencions de: col·lectius llibertaris i lluites socials, anticarcelaries, laborals, antirrepresives, d'okupació, contra els desnonaments... poesia, cantautores i dinar

CNT-AIT Catalunya
1r Maig de 2019

1º DE MAYO

PLANTA CARA, ORGANÍZATE Y LUCHA

En la CNT nunca te diremos “ven, afíliate a nuestro sindicato, que te resolveremos todos tus problemas. Nos pagas la cuota, domiciliada para no mancharnos las manos con el dinero sudado, y ya te puedes relajar.”

Nunca lo haríamos, nunca lo hemos hecho. Lo que sí te diremos es “organízate y lucha”. En algún momento habrás de plantar cara. En algún momento habrás de abandonar tu sumisión. Quizá lo hagas cuando llegues a la empresa a la que una ETT te ha mandado con el más inmundo de los contratos basura: dos horas al día. Cuando una vez allí, lo primero que te diga el encargado o el de responsable de personal es “mira el contrato es por 2 horas y te pagaremos lo que marca el contrato. Pero la jornada acaba cuando acaba el trabajo”. Cuando veas asombrado que el primer día el trabajo se alarga 4 horas, que no tienen intención de ampliar tu contrato y que encima te recalquen que no se pagan horas extras, con lo que tu rendimiento a la empresa, finalmente, resultará ser el doble de lo que te paguen. Quizá entonces, en lugar de aceptarlo con sumisión, sea cuando decidas unirse a otro explotado como tú, y a otro, y a otro más. Ese día ya ha llegado. Ya es hora de plantar cara. En la CNT, donde todos somos trabajadores, decidimos y nos organizamos para ello. Ese es el primer paso de un sindicato combativo.

¿Por qué no suelen los trabajadores organizarse? Porque se les ha acostumbrado a delegar y a muchos, después de largas jornadas laborales, ya les va bien. Para eso están las elecciones, ¿no?, para dejar que otros decidan por ti. Pronto tendremos cuatro, prácticamente de golpe. Como hay tragaderas, hay que abusar de forma salvaje. Es primavera y como al pueblo no le provocan alergias ni hartazgo, que siga yendo servilmente para hacer el papel de tonto útil.

Curiosamente, esta vez los podridos y corruptos partidos políticos tenían un problema, el de cómo seguir viviendo del cuento entre una y otra legislatura, así es que se reunieron las distintas comisiones y no hubo discusión: se pusieron unos finiquitos de unos 20.000 euros para los parásitos que seguirán y otro salario más suculento para los que abandonan después de haber chupado del bote unos cuantos años. La otra novedad es que, si la campaña electoral

dura 15 días, la de este año supondrá una auténtica tortura mental: cerca de tres meses con su matraca continua para ver quién se reparte el pastel. Encima, ante una ley electoral pensada para que no todos los votos valgan igual, en algunas zonas, gracias a esa especie de subasta, los hay que valen hasta el doble. Un ejemplo, aquí, en Catalunya, el voto en zonas rurales de Lleida o Girona vale lo mismo que el de dos ciudadanos del área metropolitana de Barcelona. Así los independentistas de nuevo cuño se aseguran siempre unos cuantos representantes fijos en Madrid, cambie o no cambie el viento electoral y vire la veleta hacia la derecha facciosa o hacia la falsa izquierda. Más de lo mismo.

Por nuestra parte, pensamos que la situación actual debería llevar al movimiento libertario a aunar esfuerzos, a confluír, porque juntos y unidos somos más fuertes y temibles para el Sistema. Del mismo modo, vemos imprescindible que el conjunto de la clase obrera, y con más razón los que se sienten libertarios y anarquistas, entiendan la necesidad de organizarse en el mundo del trabajo a través del anarcosindicalismo, pues si no en las luchas laborales nuestras exigencias contra la explotación, el control de los medios de producción y la eliminación del trabajo asalariado, sin las prácticas de la acción directa y apoyo muto, se lo ponemos muy fácil a las empresas, al capitalismo y las organizaciones sindicales que continuarán con su deriva pactista y reformista para poder explotarnos más y mejor.

En el ámbito laboral, seguimos como siempre: tú impones una reforma y yo la quito para poner la mía, siendo todas igual de apestosas por los recortes laborales que todas comportan. Y no hablemos ya del sector de la enseñanza, que lleva veinte años modificándose con el objetivo de que el gobierno pueda imponer su interesado modelo de adoctrinamiento. Entre tanto, los gerifaltes de CCOO y UGT están a los lados como dos loros amaestrados, moviendo el pico de un lado a otro y eso sí, abriéndolo de tanto en tanto para que el gobierno les dé el sustento que necesitan. A cambio de su empacho de alpiste siguen con la esencia de su traidora función social: tener a la clase trabajadora, al pueblo, adormecido, en un estado de atontamiento perpetuo para luego, de tanto en tanto, promover una huelguita de dos horas con la que intentar justificarse.

Tampoco se salva de la situación actual la pasiva y acobardada clase trabajadora. Después de casi 50 años viendo cómo los manejan y explotan sigue con su actitud inconformista e insolidaria, a la espera de subsistir con las migajas que le da el Sistema. Lo mismo ocurre con los millones de parados, muchos se agarran a ese mísero subsidio de 426 euros sin rebelarse, dejando la vida pasar.

Sin embargo, hay otra forma de encarar las cosas: resistirte a que te roben la vida, el bienestar, el futuro para enfrentarte a quien intenta aniquilarte. Esa es una ley de la naturaleza que

aplican todas las especies excepto una: el ser humano. En el mundo anarcosindicalista lo llamamos acción directa. Es la forma de autodefendernos, de organizarnos para combatir, la única manera de sobrevivir a este sistema capitalista y a este Estado infernal que te arruina y anula como ser humano.

Sabemos que la unión hace la fuerza y que esta frase, que pueda parecer obsoleta, es la única posibilidad de vencer al enemigo. En CNT Catalunya nos hemos aplicado el cuento. Desde este 1º de Mayo, tras años de hacer nuestro camino en solitario por cuestionar lo que se veía venir, volvemos a estar en la CNT-AIT, una organización que vuelve a crecer de forma notoria para ocupar el espacio que otros dejan mientras se acercan, a marchas forzadas, al amarillismo de los sindicatos pactistas.

Hazte respetar, planta cara a la explotación y a la precariedad laboral

Por la abstención activa, no permitas que sus urnas encierren tu voz

Organízate y lucha

CNT Catalunya (AIT)

1º Mayo de 2019